

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 156/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	M. K.	w dniu 28 czerwca 2021 roku w miejscowości K., woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd pracownicę sklepu Delikatesy Centrum (...) co do autentyczności banknotu o nominale 200 złotych, którym	

		zapłaciła za zakupy, a który był banknotem stanowiącym S., tym samym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 200 złotych E. M. (1), przy czym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 28 czerwca 2021 r. około godziny 14-tej M. K. wraz z bratem A. K. oraz mężem, M. G. przyjechali samochodem C. (...) nr rej. (...) do sklepu Delikatesy Centrum przy ul. (...) w K. celem zrobienia zakupów. Wewnątrz panował duży ruch, zakupy w tym czasie robiło stosunkowo dużo klientów. Po wzięciu produktów z półek oskarżona i towarzyszący jej mężczyźni udali się do kasy obsługiwanej przez E. M. (1). Gdy pokrzywdzona zakończyła rejestrowanie towarów oskarżona wyjęła z portfela dwa banknoty: autentyczny o nominale 50 zł oraz „prezentowy” o nominale 200 zł układając je w taki sposób, że „suvenir” znalazł się na dole, przykryty prawdziwym pieniądzem, a następnie w takim układzie wręczyła je kasjerce. Pokrzywdzona pobieźnie obrzuciła wzrokiem	<p>zeznania M. I.</p> <p>zeznania E. M. (1)</p> <p>banknot</p> <p>protokół oględzin rzeczy</p> <p>protokół oględzin rzeczy z płytą DVD</p> <p>protokół oględzin rzeczy z płytą DVD</p> <p>pismo Prezydenta Miasta Stołecznego W.</p> <p>dokumentacja z (...) S.A.</p> <p>zeznania M. G.</p> <p>zeznania A. K.</p> <p>protokół oględzin zapisu monitoringu z dokumentacją zdjęciową</p> <p>częściowo wyjaśnienia M. K.</p> <p>umowa najmu lokalu mieszkalnego z załącznikami</p>	<p>2-3, 154</p> <p>9-10, 69-70, 103, 153v, 154v</p> <p>16</p> <p>23-24</p> <p>25-28</p> <p>34-36</p> <p>47</p> <p>52-60</p> <p>64-65, 154</p> <p>83-84, 154-155</p> <p>99-102</p> <p>106-108, 152-153</p> <p>109-118</p> <p>89</p>	

<p>otrzymane banknoty oczekując na pozostałą część należnej ceny (która łącznie wynosiła 267,20 zł), którą M. K. po chwili przekazała jej w bilonie. E. M. (1) włożyła pieniądze do kasetki, po czym wydała oskarżonej paragon, a ta wraz z bratem i małżonkiem opuścili sklep.</p> <p>Po obsłużeniu kolejnego klienta pokrzywdzona przyjrzała się dokładnie banknotowi otrzymanemu od oskarżonej i zauważyła, że jest na nim napis (...), o czym powiadomiła niezwłocznie kierowniczkę zmiany. W związku z zaistniałą sytuacją E. M. (1) musiała zwrócić powstały niedobór w kwocie 200 zł pracodawcy.</p> <p>Oskarżona posiadała gotówkę z dwóch źródeł: z wypłat z bankomatu oraz od najemcy wynajmowanego przez nią i męża lokalu, który w ten sposób reguluje należności za czynsz.</p> <p>M. K. nie była dotychczas karana za przestępstwa.</p>	<p>informacja z Krajowego Rejestru Karnego dot. oskarżonej</p>		
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. OCena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	<p>zeznania M. I.</p> <p>zeznania E. M. (1)</p> <p>banknot</p> <p>protokół oględzin rzeczy</p> <p>protokół oględzin rzeczy z płytą DVD</p> <p>protokół oględzin rzeczy z płytą DVD</p> <p>pismo Prezydenta Miasta Stołecznego W.</p> <p>dokumentacja z (...) S.A.</p> <p>zeznania M. G.</p> <p>zeznania A. K.</p> <p>protokół oględzin zapisu monitoringu z dokumentacją zdjęciową</p> <p>wyjaśnienia M. K.</p> <p>umowa najmu lokalu mieszkalnego z załącznikami</p> <p>informacja z Krajowego Rejestru Karnego dot. oskarżonej</p>	<p>Zeznania świadka należało uznać za wiarygodne, bowiem były one logiczne, spójne i znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale, w szczególności korespondowały z treścią zeznań pozostałych świadków oraz zapisem monitoringu.</p> <p>Prawdziwości zeznań świadka nie podważa okoliczność, iż pierwotnie zeznał świadek, iż to pokrzywdzona zauważyła fałszywość pieniądza, a zeznając w Sądzie stwierdziła, iż ona sama ten fakt ujawniła. Mając na uwadze upływ czasu, zdaniem Sądu świadek mógł mylić okoliczności ujawnienia fałszywego banknotu. Nadto z zeznań samej E. M. wynika, iż niejako obydwie oglądając banknot przekonały się, iż jest on fałszywy.</p> <p>Zeznania świadka należało uznać za wiarygodne,</p>	

bowiem były one logiczne, konsekwentne i znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale, w szczególności korespondowały z treścią zeznań pozostałych świadków oraz zapisem monitoringu.

Dowód ten został uznany za wiarygodny, bowiem brak było podstaw do kwestionowania, iż to zabezpieczony banknot jest dowodem w niniejszej sprawie.

Dokument ten należało uznać za wiarygodny, bowiem został sporządzony przez uprawniony do tego organ w przewidzianej prawem formie. Nadto, żadna ze stron nie kwestionowała jego autentyczności, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Dokument ten należało uznać za wiarygodny, bowiem został wydany przez uprawniony do tego organ w przewidzianej prawem formie. Nadto, żadna ze stron nie kwestionowała jego autentyczności, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Dokument ten należało uznać za wiarygodny, bowiem został sporządzony przez uprawniony do tego organ w przewidzianej prawem formie. Nadto, żadna ze stron nie kwestionowała

jego autentyczności, a i sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Dokument ten należało uznać za wiarygodny, bowiem żadna ze stron nie kwestionowała jego autentyczności, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Dokumenty te należało uznać za wiarygodne, bowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Zeznania świadka należało uznać za wiarygodne, bowiem były one logiczne, spójne i znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale, w szczególności korespondowały z treścią zeznań pozostałych świadków oraz zapisem monitoringu. Sąd miał na uwadze, że świadek nie pamiętał czy za zakupione towary płacił on, czy jego szwagier, jednakże wątpliwości te nie wykluczają możliwości, że płatności dokonała oskarżona, co potwierdzają inne przeprowadzone w sprawie dowody.

Zeznania świadka należało uznać za wiarygodne, bowiem były one logiczne, spójne i znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie

materiale, w szczególności korespondowały z treścią zeznań pozostałych świadków oraz zapisem monitoringu. Zaznaczyć przy tym należy, że podczas jego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym świadek nie pamiętał kto płacił za zakupiony towar i nie widział, by oskarżona kiedykolwiek płaciła banknotem kolekcjonerskim, natomiast na rozprawie przypomniał sobie, że płaciła oskarżona banknotem o nominale 200 złotych.

Dokument ten należało uznać za wiarygodny, bowiem został sporządzony przez uprawniony do tego organ w przewidzianej prawem formie. Nadto, żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności jego jak i załączonej dokumentacji zdjęciowej, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Relacji oskarżonej Sąd dał wiarę jedynie w zakresie, w jakim dotyczyły one okoliczności niespornych, tj. faktu robienia przez nią zakupów w sklepie Delikatesy Centrum w K. w dniu 28 czerwca 2021 r. Jej wyjaśnienia odnośnie tego, czy to ona płaciła banknotem „prezentowym” i czy miała świadomość, iż nie jest on autentycznym

		<p>pieniądem Sąd uznał za niewiarygodne z przyczyn, które zostaną szczegółowo omówione w części uzasadnienia poświęconej kwalifikacji prawnej przypisanego jej czynu.</p> <p>Dokument ten należało uznać za wiarygodny, bowiem żadna ze stron nie kwestionowała jego autentyczności, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.</p> <p>Dokument ten należało uznać za wiarygodny, bowiem został wydany przez uprawniony do tego organ w przewidzianej prawem formie. Nadto, żadna ze stron nie kwestionowała jego autentyczności, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.</p>	
<p>1.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	<p>wydruk artykułu prasowego (k. 148-151)</p> <p>informacja dotycząca paragonu z wydrukiem (32-33, 39)</p>	<p>Dowód ten nie miał znaczenia dla ustalenia faktów, bowiem publikacja ta nie zawierała żadnych informacji na temat zdarzenia objętego</p>	

		<p>niniejszym postępowaniem.</p> <p>Dowód ten nie miał znaczenia dla ustalenia faktów, bowiem paragon ten nie dotyczył transakcji dokonanej przez oskarżoną.</p>	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zgodnie z treścią art. 286 § 1 k.k. karze podlega ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.</p> <p>Zachowanie polegające na zapłacie nieautentycznym banknotem za zakupione towary wypełnia wszystkie znamiona opisanego wyżej przestępstwa. Wydając</p>			

bowiem produkty, za które kupujący de facto nie zapłacił, E. M. (1) niewątpliwie rozporządziła, w pierwszej kolejności mieniem swojego pracodawcy w sposób dla niego niekorzystny. Ostatecznie to ona stała się osobą pokrzywdzona w tej sprawie, bowiem poniesioną przez pracodawcę stratę musiała mu zwrócić z własnych pieniędzy. Nadto, uczyniła to na skutek wyzyskania jej błędu co do tego, że wręczony jej banknot rzeczywiście był realnym środkiem płatniczym i że cena za zakupione towary została przez nabywcę uiszczona. Oczywiście jest również, że „płacąc” za zakupione towary „suwenirem” sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bowiem w zamian za nie posiadający żadnej wartości „pieniądz” otrzymał towary o wartości odpowiadającej jego nominalowi, tj. 200 zł.

Zebrany w sprawie materiał pozwolił na jednoznaczne ustalenie, że osobą, która posłużyła się przedmiotowym banknotem była M. K.. Wskazują na to nie tylko zeznania E. M. (1), ale przede wszystkim zapis nagrania z monitoringu, który jest dowodem niepodważalnym.

Kwestią wymagającą szczególnie starannego ustalenia było natomiast to, czy oskarżona miała świadomość, że płaciła banknotem, który nie był pełnoprawnym środkiem płatniczym. Kluczowym dowodem na tę okoliczność były wyjaśnienia samej M. K., jednakże wnikliwa analiza ich treści przemawiała za udzieleniem odpowiedzi twierdzącej. Z jednej bowiem strony oskarżona na rozprawie stwierdziła, że „nie ma kwalifikacji do rozróżnienia prawdziwego [banknotu] od fałszywego” (nota bene w omawianym przypadku ustalenie autentyczności pieniądza nie wymagało „kwalifikacji” innych, niż umiejętność czytania...), a z drugiej – zgodnie z małżonkiem konsekwentnie przekonywali Sąd, że jedynym źródłem pozyskiwania przez nich banknotów były wypłaty z bankomatu oraz czynsz płacony przez najemcę i że pieniądze otrzymane od tego ostatniego dokładnie oglądali, sprawdzali, przeliczali, a M. G. na rozprawie oświadczył wręcz, że nawet „paski sprawdzał”. Jeżeli przedmiotowy banknot wymienieni rzeczywiście otrzymali od najemcy i – zgodnie z deklaracjami – tak wnikliwie go badali to musieli zauważyć, że nie jest on prawdziwy, a zatem

placąc nim pokrzywdzonej oskarżona działała mając pełną świadomość tego, że dopuszcza się oszustwa.

Nie zasługuje przy tym na uwzględnienie twierdzenie M. K., że gdyby świadomie chciała się pozbyć fałszywego banknotu to by zapłaciła nim „przydrożnemu handlarzowi”. W ocenie Sądu, zasady logiki i doświadczenia życiowego przemawiają za uznaniem, że taki sposób byłby bardziej ryzykowny. Przydrożny handlarz zwykle jest bowiem sam i do rzadkości należą sytuację, gdy zakupu u takiej osoby w tym samym czasie dokonuje większa liczba klientów. Sprzedający nie musi zatem się spieszyć, ma czas na dokładne przyjrzenie się wręczanym mu pieniądzom, tym bardziej, że zakupy dokonywane w ten sposób opiewają zwykle na mniejsze kwoty i płacenie np. za grzyby kosztujące 10 – 20 złotych banknotem o nominale 200 zł stanowiłoby dla sprzedawcy swego rodzaju niecodzienną „sensację”. W zatłoczonym sklepie szanse na „wciśnięcie” ekspedientce nieprawdziwego banknotu są zdecydowanie większe. Jak bowiem wynika ze zgodnych relacji M. K. i wszystkich przesłuchanych świadków w czasie dokonywania kwestionowanych

zakupów w sklepie przebywała większa ilość klientów, co mogło zrodzić wątpliwości co do tego, który z nich zapłacił fałszywym banknotem i co zresztą próbowała podnosić na rozprawie sama oskarżona. Nadto, duży ruch nie tylko zmuszał pokrzywdzoną do pośpiechu, ale również rozpraszał jej uwagę. Co więcej, wnikliwa analiza nagrania z monitoringu wskazuje, że oskarżona dołożyła wszelkich starań, by ukryć swoje przestępcze działanie: najpierw w celu skrytego wydobycia pieniędzy z dala od oczu ekspedientki oddaliła się od kasy, a gdy w chwili poprzedzającej wyjęcie portfela rozejrzała się i zauważyła, że tuż za nią stoi inny klient powróciła do kasy, ale torebkę ustawiła w takim miejscu, że przed wzrokiem pokrzywdzonej zasłaniała ją torba z zakupami. Następnie, przez dłuższą chwilę „tasowała” wyjęte banknoty w taki sposób, by „suwenir” znalazł się pod autentycznym banknotem pięćdziesięciozłotowym i dopiero tak zasłonięty fałszyfikat wręczyła kasjerce.

W ocenie Sądu, całokształt opisanych okoliczności przemawia za uznaniem, że oskarżona miała pełną świadomość, iż dysponuje banknotem, który nie posiada wartości odpowiadającej

jego nominalowi i działała w zamiarze pozbycia się go w taki sposób, by nie ponieść z tego tytułu żadnej straty. Opisane w zarzucie zachowanie wypełniło zatem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., przy czym z uwagi na fakt, iż wysokość wyrządzonej szkody była stosunkowo nieduża, Sąd przyjął, iż w niniejszej sprawie zachodzi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. art. 286 § 3 k.k.

Jednocześnie, w świetle poczynionych w sprawie ustaleń brak jest podstaw do przyjęcia, że zachodzą jakiegokolwiek okoliczności wyłączające winę oskarżonej. M. K. osiągnęła bowiem wiek, o którym mowa w art. 10 § 1 k.k., a jednocześnie brak było podstaw do powzięcia podejrzenia, że w chwili popełnienia zarzucanego jej czynu oskarżona miała zniesioną poczytalność, bądź by była ona ograniczona z stopniu znacznym w rozumieniu art. 31 § 2 k.k.

#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
	1. 2.		Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi w rozumieniu art. 286 § 3 k.k. zagrożone jest karą grzywy, ograniczenia wolności albo pozbawienia

wolności do lat dwóch. Ustalając rodzaj i wymiar kary dla oskarżonej, Sąd miał na uwadze dyrektywy ujęte w art. 53 k.k., a także wymienione w art. 115 § 2 k.k. okoliczności mające wpływ na ocenę stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez nią czynu. O. na wymiar kary musiał wpłynąć perfidny, a przy tym zaplanowany sposób działania sprawcy. Oskarżona wykorzystała bowiem pośpiech, nieuwagę oraz zaufanie i dobrą wiarę ekspedientki do pozbycia się bezwartościowego „środka płatniczego” - z jednoczesnym uzyskaniem korzyści stanowiącej równowartość jego nominału.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował natomiast stosunkowo niewielką wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem. Stąd kara trzydziestu stawek dziennych będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz szkodliwości społecznej popełnionego przez M. K. przestępstwa, a jednocześnie spełni swoje zadania w zakresie prewencji zarówno indywidualnej, jak i generalnej.

Mając natomiast na uwadze dochody oskarżonej, jej warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe, a

			<p>także możliwości zarobkowe, Sąd ustalił wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.</p> <p>Z uwagi na fakt, iż E. M. (1) musiała zwrócić pracodawcy kwotę 200 zł. na którą opiewał banknot prezentowy, którym oskarżona „zapłaciła” za zakupione towary i że szkoda ta nie została dotąd naprawiona, na podstawie art. 46§1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek uiszczenia kwoty 200,00 zł. na rzecz wyżej wymienionej pokrzywdzonej.</p>
<p>1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>1.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Na mocy art. 627 k.p.k. i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonej M. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 60 złotych i wydatki w kwocie 60 złotych.	
1.1Podpis		